

Sygn. akt I C 2061/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR Monika Malinowska – Wasiak

Protokolant: Anna Ostrowska

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2016 roku w Zgierzu na posiedzeniu niejawnym

z powództwa (...) **Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **A. L.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego **A. L.** na rzecz powódki (...) **Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.** kwotę 13.381,48 zł (trzyście tysięcy trzysta osiemdziesiąt jeden złotych 48/100) wraz z odsetkami ustawowymi o dnia 22 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty co do kwoty 608,89 zł (sześćset osiem złotych 89/100) oraz odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 22 lipca 2015 roku do dnia zapłaty co do kwoty 12.772,59 zł (dwanaście tysięcy siedemset siedemdziesiąt dwa złote 59/100),
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- przyznaje adw. S. J. kwotę 2.952,00 zł (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną A. L. z urzędu, w tym należną stawkę podatku od towarów i usług, którą to kwotę nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu,
- znosi wzajemnie poniesione przez strony koszty procesu.

Sygn. akt I C 2061/15

UZASADNIENIE

W dniu 22 lipca 2015 roku (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o wydanie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty zasądzającego na jego rzecz od A. L. kwoty 20.209,30 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP co do kwoty 12.772,59 złotych oraz wraz z odsetkami ustawowymi co do pozostałej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż dochodzona wierzytelność wynika z umowy kredytu zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem S.A. Pozwany nie wywiązywał się z warunków spłaty zobowiązania, wobec czego przedmiotowa umowa została wypowiedziana. Następnie na podstawie umowy wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku zawartej z pierwotnym wierzycielem pozwanego, powód nabył wierzytelność względem A. L.. Strona powodowa wskazała, że na dochodzoną kwotę składa się 12.772,59 złotych tytułem niespłaconej kwoty kapitału, 5.120,23 złotych tytułem odsetek karnych naliczonych przez

poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 25 lutego 2015 roku według stopy procentowej wskazanej w sumie każdorazowo nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych, 219,90 złotych tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, 1.487,69 złotych tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania według stopy odsetek określonej w umowie nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych oraz 608,89 złotych tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP rocznie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 26 lutego 2015 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. Mimo wezwań do zapłaty i poinformowania o zmianie wierzyciela, pozwany nie uregulował przedmiotowego zobowiązania.

(pozew – k. 1 – 9)

W dniu 18 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał przeciwko A. L. nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 10)

W dniu 7 września 2015 roku pozwany wniósł skuteczny sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że proponowano mu pożyczki mimo braku zdolności kredytowej. Przyznał, iż w dniu 5 sierpnia oraz 16 września 2011 roku otrzymał dwie pożyczki, kolejno na kwoty 13.078 złotych oraz 12.778 złotych, mając już zobowiązania w (...) Bank S.A.

w postaci dwóch innych pożyczek na kwoty 13.377,30 złotych. Przyznał, iż w 2012 roku popadł w kłopoty finansowe, dlatego przestał spłacać przedmiotowe zadłużenia. Następnie znalazł się w zakładzie karnym. Bank nie odpowiadał na jego wnioski o konsolidację kredytu oraz nie naliczanie odsetek karnych. Pozwany zakwestionował zasady naliczania odsetek karnych, wezwań, upomnień, monitów, żądanie zwrotu kosztów postępowania, a także kosztów ubezpieczenia kredytu. Wskazał także, że strona powodowa nie uwzględniła dokonanych przez niego spłat pożyczek.

(sprzeciw – k. 12 – 13)

Postanowieniem z dnia 11 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwanego, przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 1 września 2015 roku – k. 17)

W pozwie złożonym przed tutejszym Sądem powód powtórzył żądania z pozwu złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(pozew – k. 26 -29)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 czerwca 2011 roku A. L. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Na podstawie przedmiotowej umowy pozwany otrzymał na warunkach w niej wskazanych kwotę 12.778,81 złotych, zobowiązując się do jej spłaty do dnia 24 czerwca 2016 roku w miesięcznych ratach płatnych 24 dnia każdego miesiąca, w wysokości 345,71 złotych, z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata będzie ratą wyrównawczą, a jej wartość nie będzie wyższa niż 360,62 złotych. W związku z udzieleniem pożyczki pozwany poniósł koszt w wysokości 1.778,81 złotych z tytułu objęcia go ubezpieczeniem grupowym na okres pierwszych 12 miesięcy, która to kwota została pobrana z przyznanej mu kwoty pożyczki. Oprocentowanie pożyczki było zmienne, na dzień sporządzenia umowy wynosiło 32,44%. W dniu 29 lutego 2012 roku zawarto aneks do umowy przedmiotowej pożyczki, zgodnie z którym okres jej spłaty został wydłużony do 24 czerwca 2018 roku, a kapitał pożyczki powiększony został o kwotę zaległych odsetek wynikających z braku spłaty przez pożyczkobiorcę wymagalnych rat, które według stanu z dnia zawarcia aneksu

wyniosły 598,46 złotych. Wysokość miesięcznej raty została ustalona na kwotę 312,94 złotych, z wyjątkiem pierwszej raty wyrównawczej.

(uwierzytelniona kserokopia umowy kredytu – k.72 – 74 v., uwierzytelniona kserokopia aneksu – k. 76 – 78)

Pozwany nie spłacał zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy na warunkach w niej określonych od 2012 roku. W tym też roku znalazł się w Zakładzie Karnym.

(bezsporne)

Pismem z dnia 22 sierpnia 2012 roku pierwotny wierzyciel pozwanego wypowiedział rzeczoną umowę pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia. (bezsporne, nadto uwierzytelniona kserokopia wypowiedzenia umowy kredytu – k. 79)

W dniu 1 czerwca 2012 roku (...) Bank S.A. dokonała przejęcia (...) Bank S.A. na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 ksh. Tego dnia (...) Bank S.A. zmienił nazwę na G. (...) Bank. (bezsporne, nadto uwierzytelniona kopia pełnego odpisu (...) Bank S.A. – k. 57 - 61 v., k. 62 – 66)

Dnia 4 marca 2015 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę cesji, na mocy której powód nabył wymagalne wierzytelności z tytułu zawieranych przez zbywcę z klientami banku umów bankowych, w tym m.in. wierzytelność względem pozwanego. Do umowy załączono zestawienie przenoszonych wierzytelności w formie papierowej oraz w formie elektronicznej na płycie CD opatrzonej hasłem.

(bezsporne, nadto uwierzytelniona kopia umowy cesji – k. 38 – 41 v., uwierzytelniona kserokopia aneksu nr (...) do umowy wierzytelności – k. 42 – 43 v., uwierzytelniona kserokopia załącznika do umowy cesji – k. 44 – 46)

Pierwotny wierzyciel pozwanego, pismem z dnia 4 marca 2015 roku zawiadomił A. L. o zbyciu wierzytelności z tytułu przedmiotowej umowy kredytu, na rzecz powoda.

(uwierzytelniona kopia zawiadomienia – k. 67)

Pismem z dnia 8 kwietnia 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 19.801,97 złotych wynikającej z umowy kredytu.

(bezsporne, nadto uwierzytelniona kopia wezwania do zapłaty – k. 68 – 68 v.)

W dniu 22 lipca 2015 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym stwierdził istnienie przysługującej mu względem pozwanego wierzytelności w łącznej kwocie 20.209,30 złotych.

(bezsporne, nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej – k. 69)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, które uznał za wiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w większości zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż strony zawarły umowę pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki w zależności od woli stron, może być umową odpłatną, bądź nieodpłatną.

W rozpatrywanej sprawie pozwany nie kwestionował zasady powództwa, jak również legitymacji procesowej powoda. Pełnomocnik pozwanego podniósł, jednak zarzut nieudowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia. Sąd uznał ten zarzut za zasadny w stosunku do części wierzytelności, będącej przedmiotem sporu.

W postępowaniu sądowym podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze określa art. 6 kodeksu cywilnego. Stanowi on, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Artykuł ten określa, na kim ciąży skutki niepowodzenia procesu dowodzenia, dotyczy więc ciężaru dowodu w znaczeniu materialno prawnym. Wynika z niego, że prawo podmiotowe strony może być skutecznie chronione jedynie wówczas, gdy jest ona w stanie udowodnić fakt, z którego wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne.

Ciężar dowodu w znaczeniu formalnoprawnym określa natomiast art. 231 kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z powyższym artykułem strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności, to strony są dysponentami postępowania, wobec tego to na nich spoczywa ciężar dowodu. To strony, a nie sąd, są odpowiedzialne za wynik postępowania. Dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu może nastąpić w wyjątkowych wypadkach i stanowi odstępstwo od zasady kontradiktoryjności. W wyroku z dnia 10 grudnia 1997 roku, II UKN 394/97 Lex 33911, Sąd Najwyższy podkreślił, że sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę wówczas, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wystarczy do jej rozstrzygnięcia. Z kolei

w wyroku z dnia 5 listopada 1997 roku, III CKN 244/97, Lex 31831 Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że skorzystanie przez sąd z inicjatywy dowodowej powinno mieć miejsce wyłącznie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze.

Powód jako dowód istnienia oraz wysokości wierzytelności wobec pozwanej powołał między innymi załączony do akt sprawy wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Zgodnie z art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych z dnia 27 maja 2004 roku (Dz.U.2014.157 j.t.) wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń

w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie mają mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Kwestię tę rozstrzygnął Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 r., P 1/10, OTK-A 2011, nr 6, poz. 53. Uznał on, że art. 194 powołanej ustawy w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji RP.

Ustawodawca wobec obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroków Trybunału Konstytucyjnego znowelizował z dniem 20 lipca 2013 roku ustawę o funduszach inwestycyjnych poprzez dodanie art. 194 ust. 2, który przesądził, że moc prawna dokumentów urzędowych w postaci m.in. wyciągu z ksiąg rachunkowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Tym samym przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej ma charakter dokumentu prywatnego i nie może stanowić wyłączonego dowodu przysługiwania powodowi wierzytelności, ani jej wysokości.

W ocenie Sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy był wystarczający dla stwierdzenia istnienia wierzytelności, nie znalazła jednak w nim potwierdzenia wysokość dochodzonego roszczenia w zakresie odsetek naliczanych przez poprzedniego wierzyciela oraz poniesionych przez niego kosztów wezwań, upomnień i opłat. Wysokość dochodzonego kapitału znajduje natomiast odzwierciedlenie w materiale dowodowym, w szczególności w aneksie do umowy z dnia 29 lutego 2012 roku, w którym wskazano na wysokość kapitału zadłużenia w kwocie odpowiadającej roszczeniu powoda. Jednocześnie pozwany sam przyznał, w treści sprzeciwu, iż w 2012 roku popadł w kłopoty finansowe, w tym też roku znalazł się w Zakładzie Karnym. Okoliczności te przemawiają za przyjęciem, że kwota wyszczególniona w przedmiotowym aneksie nie została spłacona przez pozwanego. Podkreślenia wymaga

przy tym, iż powód wykazał istnienie zaciągniętego przez pozwanego zobowiązania jak i jego wysokość. Pozwany nie przedstawił natomiast na okoliczność jego spłaty jakichkolwiek dowodów, podczas gdy ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na nim (art. 6 k.c.). Podobnie wysokość odsetek karnych naliczonych przez powoda znajduje uzasadnienie w art. 481 § 1 zd. 2 k.c. jak i postanowieniach umowy, ponadto wobec wskazania dokładnego okresu za jaki odsetki te były naliczane, Sąd miał możliwość weryfikacji zasadności ich wysokości. Co do odsetek naliczanych przez pierwotnego wierzyciela oraz kosztów upomnień, wezwań i opłat przez niego poniesionych, wskazać należy, że strona powodowa nie wskazała w sposób jednoznaczny okresu za jaki były one naliczane, uniemożliwiając Sądowi zweryfikowanie zasadności ich wysokości, ponadto powód nie przedstawił dokładnego sposobu wyliczenia tychże odsetek, które zgodnie

z umową pożyczki są zmienne. Nie jest przy tym rolą Sądu dokonywać tego typu obliczeń, zwłaszcza, iż postanowienia umowy są w tym zakresie nieprzejrzyste, przede wszystkim jednak z uwagi na zasadę ciężaru dowodu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku, zasądzając na rzecz powoda kwotę 13.381,48 złotych.

W rozpatrywanej sprawie powód żądał odsetek ustawowych od zasądzonej na jego rzecz kwoty 608,89 złotych od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia zapłaty. Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dniu 29 kwietnia 2016 roku, a zatem w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w kodeksie cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto, w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku ustawa Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek w zakresie kwoty 608,89 złotych od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych art. 481 k.c. w brzmieniu przed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

Mając na uwadze, iż zasądzone odsetki od dnia 1 stycznia 2016 roku są niższe od odsetek ustawowych, których żąda powód, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. w zakresie różnicy między wysokością odsetek ustawowych, obowiązujących do 31 grudnia 2015 roku, a odsetkami ustawowymi za opóźnienie, obowiązującymi od 1 stycznia 2016 roku, jak również w zakresie, w jakim wysokość roszczenia nie została udowodniona. Co do pozostałej kwoty Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzając odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., w myśl którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Mając na uwadze wynik postępowania, Sąd postanowił o wzajemnym zniesieniu kosztów procesu.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 roku (Dz.U.2015.615.j.t.), koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Wysokość przyznanego adwokatowi wynagrodzenia została ustalona na podstawie

§ 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461.j.t.). Sąd ustalił należne adwokatowi wynagrodzenie na podstawie poprzednio obowiązującego rozporządzenia, zgodnie z § 22 zastępującego je rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801), w myśl którego

do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, mając

na uwadze, iż wniosek w niniejszej sprawie został złożony 30 października 2008 roku. Przyznane adwokatowi wynagrodzenie powiększone zostało o podatek od towarów i usług

w wysokości 23%.